

*Nemcsak a fájdalommal vette el. Elvette mindenemet.
És én semmi mást nem akartam,
csak az ő lényét cserébe.*

WEIGHTLESS

súlyok nélkül

fine
selection

K A N D I   S T E I N E R

K A N D I   S T E I N E R

WEIGHTLESS

súlyok nélkül

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

AJÁNLÁS

*Stacinak és Beccának, amiért hittek bennem,
még akkor is, amikor én magam nem.
A Tribecycle-nak ajánlom e könyvet.*

ELŐSZÓ

EMLÉKSZEM A FÉNYEKRE.

Emlékszem, le akartam fényképezni, ahogy vörösén és kéken villódtak rideg, szenttelen arcán. De tudtam, hiába lennék képes elmozdulni onnan, ahol a lábam földbe gyökerezett... hiába szaladnék a fényképezőgépemért, akkor se tudnám megörökíteni a pillanatot. Nincs zársebesség, lencse vagy fénytechnika, ami hűen visszaadhatná mindazt, amit éreztem, ahogy a szemébe néztem.

Bízam benne, szerettem, és bár a testem megváltozott azon a nyáron, ő biztosított a segítségéről: hogy megmaradjak annak, aki belül vagyok, függetlenül attól, hogy a külsőm átalakult.

De aztán minden megváltozott.

Ellopta az ártatlanságomat. Megsebezte a szívemet. Elvette mindazt, amit úgy hittem, az életemről tudok, hirtelen kihajította az ablakon, és közben darabokra törte a világomat összetartó üveget.

Emlékszem a fényekre.

A szenvedélyesen, kétségbeesetten, tüzesen felizzó piros csíkokra. Az éles, könyörtelen, rideg kék sugarakra.

Jelképei voltak mindannak, amit azon a nyáron el kellett szenvednem.

És mindannak, amivel nem akarok szembenézni soha többé.

1.

FEJEZET

ANYÁM ÉS MOSTOHAAPÁM AZT HITTE, nem hallom, ahogy a konyhában az én hogylétemről puszognak, miközben az *Eltűntek* ötödik epizódját néztem, ám minden egyes szót jól értettem. Ahogy megindultak a kanapé felé, nagyot sóhajtottam, és felhangosítottam a tévét.

Még mindig pizsamában voltam, és tudtam, legalább egy sortot és egy pólót felvehettem volna, hogy azt gondolhassák, felkeltem, és már csináltam valamit aznap. Igazság szerint azonban semmit nem csináltam azon kívül, hogy azt az igencsak zavaros műsort néztem, pedig a második Little Debbie süti után már elvesztettem az érdeklődésem.

– Szeretem ezt a sorozatot – közölte Dale, ahogy kényelmesen letelepedett az elemes barna bőrkanapénk karfájára. Elhúztam a lábam, hogy anyám leülhessen mellé. – Utáltam a végét, de mégis.

– Le ne lödd, Dale!

Dale égnek emelte a kezét, mintha megadná magát.

– Csak mondom. Azt fogod majd kívánni, bárcsak ne vesztegetted volna rá az időd.

Anyám szemügyre vette a tréningnadrágomat, tekintete kissé elidőzött az elrongyolódott szegélyeken, amiket végighúztam a földön. Jillian Poxton sosem viselt tréningnadrágot, és úgy gondolta, hogy egyetlen nőnek vagy lánynak sem kellene. Választása mindig egy ruhára, vagy egy szépen vasalt szoknyára esett, amit a tökéletesen hozzáillő felsőrésszel párosított. Még ezen a vasárnap délutánon is, órákkal azután, hogy visszaért a templomból, egy derekát kihangsúlyozó, térdig érő, ragyogó nyárkék ruhában üldögélt, kezét az ölében nyugtatva, karcsú bokáit keresztezve.

– Drágám – sóhajtotta, és kinyújtotta a kezét, hogy finoman megszorítsa a lábam.

– Anya, kérlek. – Felegyenesedve elhúzódtam az érintésétől, miközben a szemem továbbra is a tévére szegeződött. – Ne!

– Drágám, nem gondolod, hogy ideje kidugnod az orrod ebből a házból? Hagytam, hogy egész héten itthon maradj, de a mai már a második alkalom volt, hogy elmulasztottad az istentiszteletet... és tudod, hogy pletykálnak az emberek.

A számat harapdáltam, mert bármennyire is szerettem volna vitatkozni, anyámnak igaza volt. Mert az emberek *valóban* pletykáltak itt, a dél-karolinai Poxton Beachen. És az a tény sem segített, hogy mostohaapám, Dale Poxton birtokolt gyakorlatilag mindent a kis turisztikai célponton. Ősei alapították ezt a hangulatos tengerparti várost, és meglepő módon a család soha nem számolta fel a gyökeireit, és nem költözött el innen. Dale egész életében itt élt, és tudta, hogy itt is fog meghalni, sírja a szülei mellett lesz.

De gyűlöltem, hogy anyám szigorúan bánik velem. Figyelembe véve a körülményeket, nem gondoltam, hogy olyan nagy ügy, ha egy

kicsit tovább dagonyázom az önsajnálatban, zebrasüteményekkel körülvéve. Anya azonban szemlátomást a türelme végére ért. Lehet, hogy az anyám volt, ugyanakkor azonban Dale Poxton felesége is, ami azt jelentette, hogy neki is meg kellett küzdenie a rá irányuló figyelemmel. A kérdésekkel. Viszont én még nem álltam készen, hogy elfogadjam az új valóságom kellemetlen következményeit.

Mindössze egy héttel korábban fejeztem be ugyanis a középiskolát, és ugyanazon az estén a barátom, akivel már két éve együtt voltam, összetörte a szívem.

– Persze. Nagyon is jól tudom, hogy pletykál a város. Ezért is nem igyekszem most elhagyni a kanapét – feleltem dacosan, és azzal próbáltam véget vetni a beszélgetésnek, hogy hangosabbra állítottam a tévét.

– Figyelj, Natalie – szólt közbe Dale, és megragadta a mellettem heverő távirányítót. Megnyomta a szünet gombot, én pedig nagyot sóhajtottam. – Anyád és én megértjük, min mész most keresztül. Hiszed vagy sem, valamikor mi is voltunk fiatalok, és szerelmesek is. De nem vesztegetheted el a nyarad azzal, hogy csak fekszel itt, és... – Elhallgatott, de tekintete a mahagóni dohányzóasztalon összegyűlt sütipapírhalomra esett.

– ...kajába fojtom a bánatomat?

Dale aggódó pillantást váltott anyámmal, én pedig a kanapépárnák alá akartam bújni, és meghalni. Utáltam, hogy így néznek rám, utáltam, hogy bírálják, és épp az a két ember, akikben a leginkább bíztam, és akiket a legjobban szerettem.

Testesebb voltam, mint a legtöbb korombeli lány – a pokolba is, mint a legtöbb lány, ennyi. Úszógumim volt, ami kilógott a farme­romból, és a karom kétszer akkorának tűnt, mint a legjobb barát­nőm, Willow karja. Az arcom pufók volt, a combom mindenhol

összeért, ha összezártam a bokám, és egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor L-es méretnél kisebb ruhát vettem volna, ha vásárolni mentem a barátaimmal.

Mindig is „nagy lány” voltam, de addig a pillanatig soha nem gondoltam úgy, hogy szégyenkezni kellene miatta. Csak pénteken, az érettségi bulimon jöttem rá, mennyire bizonytalan is voltam, csak soha nem vallottam be magamnak. Nem lassan ért a felismerés. Letarolt, mint egy gyorsvonat. Mert Mason nem csak úgy egyszerűen szakított velem azon az estén, és nem azért, amivel megindokolta. Azt mondta, hogy eltávolodtunk egymástól, hogy neki vannak terveivel, nekem pedig nincsenek, és hogy el kell kezdenie gondolkodni a jövőjén. Ám amikor alig két nappal később randizni kezdett egy kis barna csajjal, ráébredtem, miért hagyott el. Még azt sem tudtam, ki az a lány, de aztán megláttam róluk egy képet egy közösségi oldalon, és megértettem mindent. A lány vékony volt. És gyönyörű.

Minden volt, ami én nem.

– Beszélhetnék vele egy percig négy szemközt, Dale? – kérdezte most anyám, mintha én nem is lettem volna a szobában. Vagy mint ha tizenkét éves lettem volna, nem tizennyolc. Mostohaapám bólintott, mosolygott, és összeborzolta a hajam, aztán udvariasan kimentve magát, távozott. Ismét késztetést éreztem, hogy az arcuk elé toljam a bizonyítványomat, és emlékeztessem őket az életkoromra. Miután mostohaapám kiment, anyám visszafordult hozzám.

– Vissza akarod szerezni Masont?

Elsápadtam.

– Jól hallottad. Vissza akarod szerezni?

– Nem igazán hiszem, hogy lenne rá esélyem, anya – motyogtam, miközben lekapargattam a már amúgy is lepattogzott arany színű lakkot a hüvelykujjam körméről. Örökre le akartam hámozni

magamról annak a középiskolának minden egyes részét, beleértve az erdőzöld- és aranyzint is, amikkel oly lelkesen kérkedtem minden egyes évben. – Ő... – Szünetet tartottam, és összefontam a karomat. – Ő már nem elérhető többé.

Anyám tekintete ellágyult, közelebb hajolt hozzám, majd kinyújtotta a kezét, hogy ismét a lábamra tegye. Ezúttal nem húzódtam el.

– Ó, drágám, túl könnyen feladod. Ha akarod őt, harcolj érte.

Megráztam a fejem.

– Nem olyan könnyű, anya. Ez nem egy szappanopera.

– Komolyan mondom – bizonygatta anyám, aztán lejjebb hajtotta a fejét, és kényszerített, hogy ragyogó kék szemébe nézzek, ami igencsak különbözött az én csokoládébarna szememtől. Feltételeztem, hogy apámét örököltem, de nem voltam biztos benne. Mindössze úgy tíz hónapot töltött az életemben, és egyetlenegy képet sem láttam róla. Nem mintha bármikor is látni akartam volna – úgy éreztem, Dale az apám, ő az, akire szükségem van. – Tudod, mi a legjobb bosszú egy szakítás után, ugye?

Felvontam a szemöldököm, mert nyilvánvalóan nem voltak tapasztalataim a témát illetően. Egyáltalán nem. Mason volt az egyetlen, akivel valaha is jártam. Az első szakításomon, az első szívfájdalmamon mentem keresztül, és csak annyit tudtam, hogy pokolian fáj, és kétségkívül a kanapén való habzsolás a legtökéletesebb módja a nyaram eltöltésének – különösen a középiskola befejezését követő nyárnak. Csak két és fél hónapot kellett még itt túlélnem, aztán amúgy is elköltözöm.

Talán.

Vagyis, ha addig eldöntöm, mit akarok kezdeni az életemmel.

De lehet, hogy még akkor is itt leszek ezen a kanapén, és vanília-krémes zabpelyhes kekszet majszolok.

Anyám felállt, és felhúzott magával engem is, hogy megadja a választ a kérdésére:

– Észbontóan, csodásan kell kinézned, amikor legközelebb találkozik veled. És ha sikerül magad köré gyűjtened néhány vonzó külsejű férfit, az is segít.

Kacsintott, én pedig gúnyolódni kezdtem.

– Nos, nem hiszem, hogy a terv az én esetemben működni fog – jegyeztem meg, és nyitott kézzel magamra mutattam. Persze, dús, hosszú szőke hajam volt, a bőröm könnyen leburnult a délvidéki napon, de XXL-es mérettel rendelkeztem. A baráti körömben azonban mindenkinek, beleértve Mason új... *izékéjét* is, S-es, vagy annál is kisebb volt a mérete. Nem mintha valaha is tökéletesen magabiztos lettem voltam, de a középiskola befejezése előtt nem foglalkoztam különösebben a méretemmel – legalábbis, nem annyit, hogy érdekeljen. Akár Dale pénze, akár a tekintélye miatt, de mindig is része voltam a „szűk” elitnek, és soha nem kellett másnak mutatnom magam, mint ami voltam. Félénk és csendes voltam, de szórakoztató is, ha megnyíltam. Legalábbis szerettem volna ezt hinni.

– Nos, van egy ötletem, ami talán megváltoztatja a véleményed. De meg kell ígérned, hogy végighallgatsz, mielőtt igent vagy nemet mondasz.

Megint összefontam a karomat.

– Ez nem hangzik túl jól.

– Csak figyelj! – erősködött anyám, és kinyújtotta a kezét.

Már eleve kételkedve fogadtam, mivel anyám ötletei között rendszerint a vásárlásterápia vagy az utazás szerepelt. Nem voltam abban a hangulatban, hogy abban a pillanatban bármelyik is érdekeljen.

– Van ez a személyi edző a countryklubban. Teljesen átalakított már vagy egy tucat növendéget. Esküszöm, ennek a pasasnak van

érzéke hozzá. És tudom, ha adnál neki egy esélyt, képes lenne segíteni neked, hogy elképesztően nézz ki, és úgy is érezd magad.

– Egy edző? Tényleg, anya? – ráztam meg a fejem, és a hálósobám felé indultam. Mindent megtettem, hogy bosszúsnak látszódjak, ám igazság szerint egy kicsit szíven szúrt, hogy anyám ezzel voltaképpen azt mondta, edzőterembe kellene járnom. – Nem fog megtörténni.

– Csak próbáld ki – esdekelt mögöttem. – Csak egy-két hétig. Ha nem tetszik, abbafelelhetod.

– Talán szeretem, hogy kövér vagyok – vettem oda a vállam fölé, továbbra is a szobám felé igyekezve. – Erre még nem gondoltál? – Tudtam, hogy drámázom, de még mindig a kamaszkoromba kapaszkodtam, és ürügyként használtam, hogy olyan kétségbeesetten viselkedhessek, mint ahogy éreztem magam.

– Legalább ígérd meg, hogy gondolkodsz rajta, Natalie – sóhajtott anyám, megint csak esedezve. – Nem vagy kövér, és jól tudod, hogy nem is gondollak annak. Csak próbálok segíteni, hogy a legjobb formádban legyél, külsőleg és belsőleg is.

Megálltam a lépcső aljában, és visszanéztem az én gyönyörű anyámra. Fényes szőke haj, karcsú alak, magas arccsont. Mindig is káprázatosan nézett ki, mindig is könnyű volt neki, és talán egy részem neheztelt is rá emiatt. Talán féltékeny voltam. Talán becsaptam önmagam, amikor azt gondoltam, a súlyom nem számít. Talán csak halálosan rettegettem attól, hogy kudarcot vallok. Ennek ellenére bólintottam, és megígértem, hogy gondolkodni fogok rajta, de tudtam, hogy be nem teszem a lábam a Poxton Beach Country Club edzőtermébe.

Anyám, úgy tűnt, megelégedett az ígéretemmel. Elmosolyodott, és újra összekulcsolta a kezét.

– Mason nagyszerű fiú. Jó családból származik, és vélhetően sikeres lesz. Ne mondj le róla olyan könnyen.

Nem volt lehetőségem válaszolni, mert Willow lépett be a bejárati ajtón, és egy csillogó lila bőrröndöt vonszolt maga után.

– Rendben, hol van?

Felnyögtem, a jobb kezemmel a homlokomra csaptam, aztán végighúztam az arcomon. Anyám kuncogott.

Willow-val már óvodáskorunk óta a legjobb barátok voltunk, és ő amolyan gondoskodó fajta barátnőnek bizonyult. Első szakításomat szenvedtem el tizenhárom éve tartó barátságunk alatt, és ő azonnal akcióba lépett. Ha a szüleimet nem tudtam rávenni, hogy ne boszszantsanak tovább, amiért lánc-sütizéssel töltöttem a nyaram, az kizárt volt, hogy Willow elől meg tudja szokni.

Mélybarna szeme megtalált a lépcső aljában, és elmosolyodott, vakító fehér fogai éles kontrasztot alkottak sötét bőrével.

– Hát itt vagy! Rendben, a terv a következő... – Felráncigálta a bőrröndjét az első lépcsőfokra, ahol én álltam, majd továbbvonszolta, és közben erőlködve lihegett. – Tetőtől talpig kicsinosítunk. – Újabb lépcsőfok. – Megcsinálom a hajad, meg a sminked – zihálta, még mindig rángatva a bőrröndjét. – Ma este elmegyünk a Hay Stacksbe, és meg fogod mutatni Masonnak, hogy mit veszít.

– Ez egy borzalmas ötletnek hangzik – állapítottam meg, miközben nekidőltem a lépcsőkorlátnak, és a küszködését figyeltem. Vicces volt, ahogy a törékeny alkatával a nála szinte kétszer nagyobb, csillogó poggyászt cibálta. – Amúgy mi van benne?

– Csak az elengedhetetlen kellékek. Most pedig gyere, elő kell keresned a legdögösebb csizmádat.

Fintorogtam, de anyám finoman a vállamra tette a kezét, biztatóan.

– Igaza van, drágám. Csípd csak ki magad, és menj szórakozni.

– Mason közelében lenni éppenséggel nem tűnik túl szórakoztatónak. – Willow meg anyám egyszerre sóhajtottak, amitől kuncognom kellett, aztán égnek emeltem a kezem. – Jól van! Rendben. De ha a ma este befuccsol, akkor az egész vasárnapot azon a kanapén töltöm, Josh Hollowayt bámulva a képernyőn. – Először Willow-ra mutattam, majd visszafordultam anyám felé. – Áll az alku?

– Áll az alku – vágta rá Willow a lépcső tetejéről, miközben előre-hajolva a térdét fogta, és levegő után kapkodott.

Felvont szemöldökkel anyámra néztem, aki a száját harapdálta, ám aztán bólintott.

– Rendben. A ma este nagyszerű lesz, így nincs miért aggódnom.

– Hm.

Felvánszorogtam a lépcsőn, és követtem Willow-t a szobámba. Ő addigra már kinyitotta a bőröndöt az ágyamon, tartalma beborította a fehér-szürke ágytakarót. Arccal rávetettem magam a tűzött pehelypaplanra, felsóhajtottam, és hagytam, hogy forró leheletem felmelegítse a hűvös kelmét.

– Tíz perced van duzzogni, aztán elkezdem begöndöríteni a hajad – közölte Willow, majd a fürdőszobámba ment, hogy bedugja a konnektorba a hajsütő vasát. Hozott magával egy kis sminktükört is, ami okos dolog volt tőle, mert tudta, hogy semmi ilyesmi nincs a szobámban vagy a fürdőszobámban.

Soha nem rajongtam a tüköréért. Nem szerettem különösebben magamat bámulni, főleg, mert így végignézhettem a testemen, és láthattam az egészet.

Willow leült mellém, összefogta a haját a vállá fölött, majd kezét az enyémre tette.

– Ki veled!

Ismét sóhajtottam.

– Anyám csalódott, hogy elvesztettem Masont.

Ami akármennyire is fáj, mégis érthető volt. Végtére is, Mason családja egyike volt a legtehetősebbeknek Poxton Beachen, a miénken kívül. Mason néhány hónap múlva jogi egyetemre megy, hogy aztán ügyvédként az apja nyomdokaiba lépjen. A diploma megszerzését követően pedig azonnal vissza akart térni Poxton Beachre, hogy itt éljen egészen halála napjáig. Anyámnak ez ideális helyzetet jelentett jövőbeli házasságomat illetően.

Engem azonban nem ez érdekelt.

Engem az érdekelt, hogy Mason nem csókol meg többé. Nem fogja meg többé a kezem, miközben a strandon sétálunk a barátainkkal. Nem simítja a hajam a fülem mögé, és nem birkózik velem a távirányítóért egy pénteki filmnézős estén a kanapénkon. Lehet, hogy abban nem értettem egyet anyámmal, hogy *miért* kellene Masonnal lennem, de amúgy mindketten ugyanazt éreztük. Más voltam Mason nélkül – ezt már a szakításunk után egy héttel is éreztem. Most először ki kellett találnom, ki vagyok én, Natalie Poxton, önálló személyként, a barátom, Mason Carter nélkül. De nem sikerült.

– Anyukád nem csalódott, Natalie, hanem szomorú miattad. Mind azok vagyunk. Ezért foglak most állatira kicsinosítani, és elvinni magammal, hogy megmutasd Masonnak, miről mondott le.

– Azt hiszem, tudja.

Willow sóhajtott.

– Tényleg nem akarsz elmenni?

A számat harapdáltam, miközben erősen törtem a fejem a kérdésén. Szeretném látni Masont? Persze. Mégis, akárhányszor erre

gondoltam, úgy éreztem, mintha Hulk ökle szorítaná össze a gyomrom. Mert ha meglátnám Masont, akarnám őt, és két év óta először nem tartozik hozzám.

De nem tölthettem az egész nyaram azzal, hogy a kapcsolatunkat gyászolom, még ha könnyű is lett volna ezt tenni. Valamikor csak szembe kellett néznom vele, és ha meglát, talán rájön, hogy hibázott.

– Van nálad valamilyen varázssmink, amitől jobban nézek majd ki, mint az új barátnője?

Willow vigyorgott, és csak legyintett rám.

– Ó, kérlek! Mintha bárki is képes volna túltenni rajtam sminkelésben.

Kacsintott, megragadta a kezem, felhúzott az ágyról, és kitudskolt a fürdőszobába. Ahogy Willow kikészített mindent a pultra, én a néhány évvel korábban, a családi hawaii vakáción készített fényképemet nézegettem. A szalmakunyhók, a sötét tengerparton égő tüzek látványa mindig megnyugtatót.

A fotózás volt a szenvedélyem. Régebb óta, mint ahogy vissza tudok emlékezni. A középiskola alatt végig én maradtam az évkönyv főfényképésze, és több digitális fájlom volt a barátaimról meg a szülővárosomról a számítógépen, mint tárolásra alkalmas merevlemez-területem. Ez tűnt az egyetlen dolognak, amitől jól, amitől biztonságban éreztem magam.

Masonon kívül.

Aki már nem volt az enyém többé.

– Ma este elvihetem a fényképezőgépet?

Willow felrakta az alapozót a szemem alá.

– Ha akarod. Bár már legalább egymillió Hay Stacksben készült képed van mindnyájunkról.

– Tudom. Csak egyszerűen jobban érzem magam, ha nálam van.

Willow kuncogott.

– Olyan furcsa vagy, Nat. De én így is szeretlek.

– Én is szeretlek. És kösz ezt is – mondtam, és a sminkarzenájára böktem. – Tudom, hogy igazatok van. Félek, de tudom, hogy nem bújhatok el örökre.

Willow elmosolyodott, és egy világos ceruzával kihúzta a szemöldökömet.

– Ne aggódj. Minden rendben lesz.

Igyekeztem viszonzni a mosolyát, ám sikertelenül, és pillantásom inkább a Mauna Loa¹ fotójára esett.

Ez volt az első pillanat, amikor éreztem a változást.

Volt valami azon a nyáron, ami megváltoztatott, már elkezdődött, és egy részem tudta is. Olyan volt, mintha a sötétben botorkáltam volna egy távoli fény felé, de nem tudtam elég gyorsan lépegetni, hogy rájöjjek, mi is az. Csakis arra tudtam gondolni azon az estén, hogy egy helyen leszek azzal a fiúval, aki épp csak egy héttel korábban törte össze a szívem. Felkészült akartam lenni, magabiztos akartam lenni, jól akartam lenni, de igazság szerint egyik sem voltam.

A legkevésbé sem voltam jól.

Két órával később a farmerem durva szövetébe töröltem nyirkos tenyerem, amikor Willow meg én a hétvégi tömegen átfurakodva a Hay Stacks felé tartottunk. Soha nem kedveltem a zsúfoltságot, de azon az estén különösen nyugtalannak éreztem magam, és ezt Willow

---

¹ Mauna Loa: A Hawaii Vulkánok Nemzeti Park pajzsvulkánja.

is érzekelte. Kinyújtotta a karját, én belékaroltam, és ahogy a bár felé közeledtünk, úgy kapaszkodtam belé, akár egy mentőkötélbe.

A The Crawl klubok, bárók és éttermek kis sora volt a Poxton Beach sétány közelében, és csaknem az egyetlen bulizóhely egy harmincmérföldes sugarú körön belül. Errefelé mindig nyüzsögtek a turisták, de szép számmal akadtak helyiek is. Poxton Beach a második legjobb turisztikai célponttá vált Dél-Karolinában, közvetlenül a Myrtle Beach mögött, és a The Crawl maradt szinte az egyetlen központ, ami a felnőtteknek kínált szórakozási lehetőségeket. Az összes többi családközponttá volt, épp, ahogy Dale ősei akarták.

Annak ellenére, hogy csak novemberben töltöttem be a tizennyolcat, többször jártam a The Crawl-on, mint meg tudnám számolni. A Hay Stackst és néhány más bárt is tizennyolc évesek vagy afölöttiek látogatták, így a baráti köröm kedvelt találkozóhelyévé vált a hétvégéken. Amikor nem a The Crawl-on voltunk, házibulikát szerveztünk, vagy táborüzeket gyújtottunk a strandon.

Mégis, azon az estén liftezett a gyomrom, amikor feltűnt előttem a Hay Stackst neon fényreklámja. Ez volt az egyetlen countrybár a The Crawl-on, és jóllehet szerettem a countryzenét, az izgatottságnak épp az ellenkezőjét éreztem amiatt, hogy ott voltam. Tudtam, hogy Mason odabent lesz, alighanem ugyanabban a bárban, ahol a bankettet követő estén megcsókolt, és erős volt a gyanúm, hogy nincs egyedül. Willow próbált ugyan megnyugtatni az ő véget nem érő bölcs szóáradataival, közhelyeivel, de semmi olyat nem mondhatott, ami miatt kevésbé vágyakoztam volna a kanapém után.

– Ha továbbra is így szorítasz, nem marad karom, amire rátehetnék a karszalagot – közölte Willow, amikor az ajtóhoz értünk. A vibráló zene hangjai kiszűrődtek az utcára, és megesküdtem volna, hogy Mason nevetését hallom ki a zajból.

– Sajnálom – mormoltam, és levettem a kezem Willow karjáról, majd kinyújtottam az ujjaimat, miközben Willow azt a pontot dörzsölgette, ahol megmarkoltam. Ideges kezeim aztán a fényképezőgépet tapogatták, és miután kényelmesen elhelyezkedtek a két sima oldalán, azonnal éreztem, hogy lágy nyugalom áraszt el. Hüvelykujjaimmal szórakozottan simogattam a hűvös fémet. – Nem hiszem, hogy menni fog, Lo. Mindenki engem fog bámulni.

– Próbálnál csak meg egyike lenni a város mindössze három fekete bőrű lányának, Nat. Higgy nekem, hamar hozzászoksz! – Willow kacintott, én pedig megráztam a fejem, és alig láthatóan elmosolyodtam. Természetesen túlzott, de nem nagyon. Poxton Beach nyilvánvalóan nem a sokféleségéről volt híres, és Willow kitűnt a tömegből bőrszínével és személyiségével egyaránt. Magabiztos volt, pokolian okos, és ő volt a buli lelke.

Szóval alapvetően az én totális ellentétem.

Mégis, jobban bíztam benne, mint bárki másban. Sok barátságomat megkérdőjeleztem Poxton Beachen, de az övét soha. Már azelőtt szerettem, hogy elég idősök lettünk ahhoz, hogy rájöjjünk, a pénz jelent valamit a világban. Nem mintha azt gondoltam volna, hogy a kapcsolataim hamisak, de amikor befejeztem a középiskolát, és a barátaim nem hívtak fel, hogy megkérdezzék, hogy vagyok, azon tűnődtem, vajon az emberek, akik igényt tartottak a barátságomra, valóban akarták is azt? Talán csak azt a kiváltságot akarták, ami együtt járt vele.

Bárcsak *mindent* tudtak volna, ami együtt járt vele. A Poxton név mindenhol ott virított a városban, a helyi gyógyszerértől a bankig, mindenütt. Még egy kisboltba sem sétálhattam be egy csomag rágóért úgy, hogy ne tudta volna mindenki, ki vagyok. Szüntelen árgus szemek figyeltek, és mindez legtöbbször nagyobb nyomással nehezedett rám, mint amekkorával képes voltam megbirkózni. Nem

születtem Poxtonnak, hanem anyám házassága révén lettem azzá – és néha úgy éreztem, mintha csalódást okoznék Dale-nek.

Mint ahogy e pillanatban is, amikor még egy ostoba szakítással sem tudtam megbirkózni.

Ahogy harapdálni kezdtem a számat, és a fényképezőgépem expónálógombjába kapaszkodtam, Willow rádöbbsent, hogy pánikba esem. Mély levegőt vett, és az épület oldalához húzott, távol a bebozsátásra váró tömegtől.

– Figyelj, Natalie! – fogta meg a vállam, és a szemembe nézett. – Mason hatalmas hibát követett el, hogy elengedett téged, és tudom, hogy ő is rájön majd egy nap. Nem fogok hazudni neked, és nem mondom, hogy ez ma este történik meg, mert valószínűleg nem így lesz. Ha fogadnom kellene, azt mondanám, az az új barna Barbie fog lógni a karján, és valószínűleg úgy tesz majd, mintha te nem is léteznél, mintha soha semmi nem történt volna kettőtök között, és minden a legnagyobb rendben lenne. Akárhogy is lesz, ne hagyd, hogy felbosszantson. Emeld fel az állad, és úgy sétálj be a bárba, mintha a legkevésbé sem zavarna a helyzet. Kortyolj az illegális dugipiaból a legjobb barátnőddel, és addig táncolj, amíg ez a dögös piros csizmád cafatokra nem szakad – biztatott Willow, magasba emelve kedvenc, fényes fekete flaskáját, és ahogy mosolygott, a sötét bőrétől élesen elütő hófehér fogai megcsillantak a bár neonfényében. Hosszú haja az egyik oldalra volt fonva, ami az arcát még oválisabbnak mutatta, és eszembe juttatta, hogy mennyire tökéletes is az én legjobb barátnőm. Ugyanabba a kategóriába soroltam, mint anyámat: azok közé, akiknek nem kellett erőfeszítést tenniük, hogy szépek legyenek.

– Egyszerűen csak félek, Willow. Mason volt a legjobb barátom. Ő volt a mindenem. – Ahogy hangosan kimondtam a szavakat, belésajdult a szívem.

Willow átkarolta a vállam, és visszakormányzott a Hay Stacks felé.

– Tudom, cica. És talán ez is volt a baj, tudod? Ha mindened odaadod valaki másnak, rájössz, hogy egy nap meg kell változtatnod mindazt, amit önmagadról tudsz.

Játékosan oldalba böktem.

– Te és a te bölcs szavaid.

Willow vállat vont.

– Mit mondhatnék? Ez adottság. Most pedig öltsd magadra a boldog ábrázatodat, aztán gyerünk. És kérlek, ne bújj a lencséd mögé egész este – tette hozzá, a fényképezőgépre pillantva.

Sóhajtottam, és úgy néztem körül az egybegyűlt tömegben, mintha ott valaki birtokában lenne annak a mentális erőnek, amelyre szükségem volt, és egy pillantással el tudnám lopni tőle. Egyenesen a kidobóemberhez mentünk, kikerülve a már kialakult rövid sort. Ránk mosolygott, és megemelte a kalapját Willow előtt, ahogy félrehúzódtott, hogy beengedjen minket, miközben én még mindig a nyakamban lévő fényképezőgépet szorongattam. Hallottam némi felhorkanást a turisták részéről, de a helyieknek szeme sem rebbent. Natalie Poxton voltam. És ez azt jelentette, hogy nem kell várnom.

Bárcsak olyan erős lettem volna belül is, mint amilyennek a nekem adományozott nevem bizonyult.

Nagyot sóhajtottam, és kezem még görcsösebben szorította a fényképezőgépet. Nagyobb biztonságban éreztem magam, hogy ott lógott a nyakamban, és ujjaimmal a vakun játszadoztam, le-fel kattintgattam, ahogy a hátsó bár felé tartottunk, ahol vélhetően a barátaink összegyűltek.

Rögtön észrevettem Masont.

Félig-meddig azt reméltem, nem fog megjelenni, de ott volt. Amint megpillantottam, és megláttam jellegzetes, széles mosolyát,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szinte összecsucsklott a térdem. A szokásosnál is jóképűbbnek látszott, ha ez egyáltalán lehetséges volt, amitől teljesen kikészültem. Megszokásból beharaptam az alsó ajkam, és egy kicsit közelebből követtem Willow-t.

– Lo! – síkította túl Stephanie a zenét, és átkarolta Willow nyakát, amikor a csapathoz értünk. – Rendben, ez most már hivatalos. Elkezdődhet a parti.

– Megérkeztem! – kiáltotta Willow válaszképpen, és a csapat felnevetett. Éreztem, hogy perzselő szemek égetnek lyukakat belém, miközben még szorosabban markoltam a fényképezőt, és vártam, hogy végre megszólítson valaki. Próbáltam magabiztosnak látszani, ahogy Willow tanította, de biztosra vettem, hogy szálnalmas kudarcot vallottam.

– Örülök, hogy látlak, Natalie – fordult hozzám Dustin elsőként, kedves mosoly kíséretében. Dustin Mason legjobb barátja volt, és abból, amit az előző héten a szakításunk után mondott nekem, kiderült, hogy nem egészen értett egyet Mason döntésével. Visszamosolyogtam rá, aztán levettem a kezem a gépemről, és igyekeztem ellazulni.

– Én is örülök, hogy látlak, Dustin. – Mivel már leharapdáltam az összes ajakbalzsamot, amit idefelé jövet a kocsiban a számra simítottam, most elővettem egy kis tubust a táskámból, és megszokásból újra felkentem, hogy kicsit megnyugodjak, közben Dustin egyfolytában csak mosolygott rám.

Dustin és Mason gyakorlatilag ikreknek látszottak, bár Mason arcvonásai tökéletesen szimmetrikusnak tüntek, ami némi előnyt jelentett számára Dustinnal szemben. Mindkettőjüknek kócos, barna haja, és hozzáillő csokoládészínű szeme volt. Mason bőre mindig leburnult a napon a szülei földjén végzett munkától, Dustin világos